

но от работа... Много повече обиждат [младите]. Като те гледат, че ходиш по тротоара, почват да плюят, да те удрят, такава... Е такива работи почват (мл.20, Ф, м.).

Р: Не обичам да ходя много, много по центъра не обичам да ходя.

И: Защо?

Р: Понеже там българите много се закачат с нас.

И: В смисъл?

Р: Ми в смисъл, мислят, че сме някакви джебчийки там, и ни спират и се закачат с нас.

И: Ама случвало ли ти се е някакво нещо гадно?

Р: Не, на мене не. Но на приятелките ми, на някои да.

И: Какво е ставало?

Р: Ами, хващали са ги българчета, искаха да правят с тях мръсни неща и такива, все гадни работи (мл.21, Ф, ж.).

Р: Е, българите винаги така се закачат, по рейсове, когато сме така, двама, трима момичета и момчета се закачат, но като сме повече в рейса, тогава вече не смеят да се закачат. Щото знаят какво ги чака.

И: Какво ги чака?

Р: Еми ще ги набият, ако много се правят на тарикати. Щото те има някои, вече има много наркомани нали, пият, качват се по рейсове чупат прозорци нали, това, бият на без, без нещо, както сега ме гледаш, да ме биеш, като си пиян и такива работи. Скинари се качват, ей така, и затова ние циганите ставаме зловни. Като без нищо ти набиеш сега този човек примерно, той ми е рода, и аз като те видя, нищо че ти не си, но ти си пак българин – тебе ще те набия, щом ти така направи с моя човек. И така всичко се връща. А не е хубаво така. Все пак сме хора. Ясно – българин, циганин сега, като общувам с тебе, кво ще стане, няма да стане нищо, нали? Ама другите не мислят така. Всеки е различен (мл.22, Ф, ж.).

Оказва се, че отношението българи-цигани, гледано от външна, неутрална позиция, е напълно симетрично: българите се страхуват от циганите, защото „те“ са крадливи и опасни, мръсни са и могат да те набият; „циганите“ (със или без кавички) се страхуват от българите, защото „те“ обиждат, нападат, закачат те и те плюят и са скинари. И двете страни имат негативен, ясен и твърд образ за „другите“. И все пак